

mindelig Ordning med Hensyn til Afgifter til Statskassen af de autoriserede Tidender, ligesom ogsaa at Bevillingen skal ophøre, saafremt dette af Hensyn til Forandringer i den gældende Lovgivning om Bekendtgørelsesmaaden for retslige og lignende Kundgørelser m. m. eller af anden Grund maatte blive forlangt. Naar Privilegiet overhovedet kun er givet „indtil videre“, saaledes at det til enhver Tid kan tilbagekaldes, siger det sig selv, at hele denne Tilføjelse juridisk set i hvert Fald er overflødig. I det Øjeblik, man vil have Bladet til at underkaste sig ny Betingelser, er det tilstrækkeligt at sige til dets Ejere: Enten maa I tage disse ny Vilkaar, eller ogsaa ophører Privilegiet. Naar man altsaa indfører en særlig Klausul, som fastslaar en Forpligtelse til at finde sig i de nævnte Ændringer, kan dette, hvis det overhovedet har nogen særlig juridisk Betydning — hvad det efter min Mening i øvrigt ikke har — i hvert Fald kun kunne blive mistydet som pegende paa, at Bevillingshaverne ikke kunde nødsages til at underkaste sig andre Ændringer end de her udtrykkelig nævnte. At der herved skulde være imødekømt noget Ønske fra Finansudvalget, er mig uforstaaeligt. Naar den ærede Minister i Gaar sagde, at han endogsaa var gaaet saa vidt for at efterkomme Finansudvalgets Ønsker, at han havde fastsat, at Privilegiehaveren skulde finde sig i, saafremt han og Finansudvalget enes om at fastsætte en højere Afgift end den, han har stipuleret, at da denne Bestemmelse om en højere Afgift skal have tilbagevirkende Kraft, maa jeg sige, at i alt Fald de Vilkaar, der ere meddelte i den foreliggende Skrivelse, stemme aldeles ikke hermed. At en ny Afgift skulde have tilbagevirkende Kraft, staar der intet om. Der staar tilmed overhovedet intet om, at en Aftale om denne Sag mellem Finansudvalget og Ministeren vil kunne bringes til Anvendelse. Der tales, saa vidt jeg kan se, kun om det Tilfælde, at der tilvebringes en almindelig Ordning med Hensyn til Afgiften i det hele taget eller en helt ny Lovordning.

Saa komme vi til det andet Spørgsmaal. Det var: hvilke ere de Grunde, som have foranlediget Ministeren til at tage Privilegiet fra Aalborg Stiftstidende og overføre det til et andet Blad? Hertil bemærkede den ærede Minister først, at dette er en ukorrekt Udtryksform; „Aalborg Stiftstidende“ hyerken har eller har haft noget Privilegium, thi disse Privilegier gives overhovedet ikke til Blade, de ere

rent personlige. Dette er ganske vist meget rigtigt. Men der er nu en Gang noget, der hedder bekvem Taleform, som kan benyttes, hvor der ingen Anledning er til Misforstaaelse. Man taler om „Berlingske Tidende“s Privilegium i Stedet for at sige: „Bevillingen for denne eller disse Personer til at udgive den til Optagelse af retslige og andre offentlige Bekendtgørelser autoriserede til Forsendelse med de kongelige Brevposter privilegerede Berlingske politiske og Avertissements Tidende“. Dagene ere saa korte i denne Tid. Det, vi spørge om, er dette: Af hvilke Grunde har Ministeren ved Udstedelsen af det ny Privilegium fulgt en anden Fremgangsmaade end den, der hidtil i Almindelighed har været fulgt, nemlig at overlade Privilegiet til den eller de Personer, som have arvet det paagældende Blad, efter at den tidligere Indehaver af Privilegiet er afgaaet ved Døden? Dertil svarer den ærede Minister, at han var berettiget til at handle, som han har gjort. Ja, det var han, hans politiske Ret er aldeles utvivlsom. Naar han stærkt accentuerer, at Privilegiet var vakant, herreløst, havde ingen Ejer, saa er det fuldstændigt rigtigt; det kan tilmed blive vakant og herreløst den Dag i Morgen for ethvert af disse Blade, naar Regeringen saa vil. Det er ganske utvivlsomt, disse rent personlige Privilegier kunne med 24 Timers Varsel vilkaarlig tages tilbage. Noget andet er, at der alligevel er en vis Fasthed i de Regler, der pleje at følges, og derfor spørge vi: Af hvilken Grund er dette sket? Vilde Arvingerne til „Aalborg Stiftstidende“ ikke længere have Privilegiet? Ere de blevne spurgt derom? Den ærede Minister siger, at det var kun Bladets Redaktør, der ansøgte. Er der da blevet spurgt hos Udgiverne, om de ikke ønskede at melde sig? Eller har Ministeren offentlig bekendtgjort, at man kunde melde sig med sine Ansøgninger om at faa dette Privilegium? Jeg har ikke hørt, at den ærede Minister har gjort noget af dette. Han har haft Ret til at handle, som han har gjort, aldeles utvivlsomt. Selv om hans Motiv kun var, at han ikke kunde lide Redaktørens Hat eller Bukser, saa anfægter det ikke hans Ret. Jeg insisterer heller ikke paa, at han skal give Grunde, navnlig naar han ingen har. Han har haft Ret til at gøre det, det er ham nok. Men den ærede Minister maa kun ikke sige, at dette ikke er noget Præcedens. Man kan ikke paa denne Maade bryde en Skik, som stadig har været fulgt, og saa sige, at det ikke afgiver noget Præcedens